

РЕШЕНИЕ

№ 1379

гр. София, 14.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 09.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8142** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс във вр.чл.40,ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Н. В. В. срещу писмо с изх. № 02-1021/23.08.2011 г. на Изпълнителния директор на [фирма], с което се отказва предоставяне на обществена информация, поискана със заявление с вх. № 1598/16.08.2011 г. от жалбоподателя.

В жалбата се твърди, че ответникът е публичноправна организация по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ и с писмото си на практика отказва достъп до исканата от жалбоподателя обществена информация. Твърди се, че с непроизнасянето си ответникът неоснователно е отказал достъп на жалбоподателя до исканата обществена информация. Жалбоподателят моли да бъде отменен отказа като му бъдат присъдени разноските по делото.

Ответникът по жалбата – Изпълнителния директор на [фирма] оспорва жалбата като недопустима и неоснователна. Поддържа, че ответното сдружение съгласно ЗДОИ не е задължен субект да дава исканата от жалбоподателя информация. Претендира разноски.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбоподателят е изпратил до ответника по пощата заявление за достъп до информация, което заявление е получено на 16.08.2011 г. и заведено с вх. № 1598. В заявлението е поискана информация за три броя траурни влакчета с ремаркета, съобщение, за които е публикувано в електронната страница на ответното дружество.

По делото е представено копие от свидетелство за промишлен дизайн, в който не е обозначено какъв вид е транспортното средство, предмет на дизайна.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от лице, поискало достъп до обществена информация и срещу акт, който подлежи на обжалване, доколкото е издаден в хода на подадено от лицето заявление за достъп. Издаден е от лице, което следва да се счита за задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 2, т.1 от ЗДОИ, във връзка с определението дадено в § 1, т. 4, буква б) от ДР на ЗДОИ. Като индивидуален административен акт същият подлежи на съдебен контрол, при който съдът следва да прецени неговата законосъобразност като вземе предвид всички фактически и правни предпоставки, обуславящи претендираното право и евентуалните мотиви на органа да не уважи искането.

Правото на всеки български гражданин да търси информация е конституционно гарантирано с разпоредбата на чл. 41, ал. 1 от Конституцията на Р. Б.. То е предоставено на всички, като ограничаването му се извършва само в случаи, когато информацията представлява държавна или друга защитена от закона тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ, или се засягат чужди права - ал. 2 на чл. 41 от Конституцията.

Това конституционно защитено право на всеки да търси и получава информация е регламентирано и в разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗДОИ, съгласно която "всеки гражданин на Р. Б. има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация".

Правото на достъп до обществена информация предполага наличието на задължен субект, на когото законът вменява като задължение даването на обществена информация. Задължените субекти са определени в чл.3 ЗДОИ. Съгласно чл.3,ал.1 ЗДОИ този закон се прилага за достъп до обществената информация, която се създава или се съхранява от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Р. Б.. В ал.2 на чл.3 ЗДОИ като задължени субекти по този закон са определени и публичноправни субекти, различни от тези по ал. 1, включително публичноправните организации, както и физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми. Следователно за да е налице неправомерен отказ от даване на обществена информация на първо място следва да бъде изследвано дали съгласно закона ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ. Очевидно е, че ответникът не би могъл да попадне в категорията задължени субекти по чл. 3, ал.1. В ал. 2 на същия законов текст са визириани две хипотези. Първата касае публичноправните организации. Определение за „публичноправна организация” може да бъде намерено в т.4 от ДР на ЗДОИ, съгласно който „публичноправна организация е юридическо лице, което независимо от неговия търговски или производствен характер е създадено с цел задоволяване на обществени интереси и за което е изпълнено някое от следните условия: повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от бюджетите на държавното обществено

осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса, от общинските бюджети или от възложители по чл.7, ал.1 или 3 от Закона за обществените поръчки; повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл.7, ал.1 или 3 от Закона за обществените поръчки или да е обект на управленски контрол от страна на възложители по чл.7, ал.1 или 3 от Закона за обществените поръчки; управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице. Ответното дружество очевидно попада в тази хипотеза. Това е така, защото макар да е търговско дружество [фирма] е създадено за задоволяване на обществената нужда и интерес за осигуряване на населението на столицата с градски транспорт /в частност – електрически – трамваи и тролейбуси/. Освен това, повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по [чл. 7, т. 1 или 3 от Закона за обществените поръчки](#), какъвто е Столична община, чрез решение на Столичния общински съвет, като нейн орган.

Прегледана по същество жалбата е частично основателна.

Издаден е изричен акт, което отговаря на изискването на ЗДОИ за писмената форма на акта, от компетентното за това лице, доколкото е подписан от изпълнителния директор на дружеството, който упражнява

Съдът намира, че не всички от посочените в искането документи касаят обществена по характера си информация. В искането са посочени: Описание - модел, номенклатура, технически данни и др. заедно със съответните схеми, чертежи, снимки на траурните влачета; заявка за производство на влачетата; оферта, документи, от които да е видно, че е направена поръчка за влачетата, че тя е изпълнена и е заплатена, както и документи за годност за ползване, за гаранционен срок, за поддръжка и от всякакво друго естество, които имат отношение към влачетата.

Съдът намира, че документите, касаещи заявката, офертата, направената поръчка, нейното изпълнение и плащане /т.е. по т. 2, 3, 4, 5 и 6 от заявлението/ са такива от естеството заявителя да си състави мнение за работата на публичноправната организация.

Настоящият състав намира, че следва да разгледа въпроса дали в конкретния случай е налице или не е налице надделяващ обществен интерес. В тази връзка съгласно § 1 т. 6 от ДР на ЗДОИ „Надделяващ обществен интерес е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по [чл. 3](#)”. Видно от цитирания текст наличието на надделяващ обществен интерес е налице в четири посочени хипотези, а именно, когато информацията се иска с цел – на първо място разкриване на корупция и злоупотреба с власт, на второ – за повишаване на прозрачността и отчетността на задължен субект. Достатъчно е наличието на едно от условията посочени в § 1 т. 6 от ДР на ЗДОИ, за да се обоснове наличието на надделяващ обществен интерес. В конкретния случай, тъй като информацията засяга търговско дружество и доколкото в отговора се съдържа най-общо твърдение, че поисканата информация е търговски чувствителна, настоящият състав намира, че следва да се изложат аргументи във връзка с това представлява ли информацията търговска тайна. В чл. 17 ал. 2 от ЗДОИ е предвидено, че информацията, която представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, не подлежи на предоставяне освен в случаите на надделяващ обществен интерес, като по ал. 3 на посочената разпоредба обаче отново се изисква обосновка от

задължения субект защо поисканата информация би довела до нелоялна конкуренция. Освен това § 1 т. 5 от ДР на ЗДОИ предвижда случаите, когато информацията не представляват "производствена или търговска тайна", а именно, когато касае факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. До доказване на противното обществен интерес от разкриването се предполага, че е налице, когато информацията: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по [чл. 3, ал. 1](#), относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по [чл. 3](#).

Във връзка с посочените по-горе разпоредби настоящият състав намира на първо място, че поисканата информация по т. 2, 3, 4, 5 и 6 от заявлението и предоставянето ѝ не би довела до нелоялна конкуренция. Обратното обаче важи за информацията, съдържаща се в посочените в т. 1 и т. 7 от заявлението на лицето. В тази си част съдът намира отказа на лицето за основателен, поради което не следва да уважава жалбата в тази ѝ част.

В този смисъл съдът следва да отмени обжалвания акт частично като върне преписката на ответника за ново произнасяне в частта по заявлението на лицето по т. 2, 3, 4, 5 и 6. Доколкото жалбата на лицето е частично основателна – в по-голямата си част и жалбоподателят е заплатил 10 лв. държавна такса за разглеждане на настоящото дело, то съдът намира, че следва на основание чл. 143, ал. 1 от АПК да осъди ответника да му заплати 7 лв.

В този смисъл, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК следва да осъди жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски за юрисконсултско възнаграждение частично – в размер на 50 лв., доколкото отхвърля една част от жалбата му срещу процесния акт.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. В. В. писмо с изх. № 02-1021/23.08.2011 г. на Изпълнителния директор на [фирма], с което се отказва предоставяне на обществена информация по т. 2, 3, 4, 5 и 6, поискана със заявление с вх. № 1598/16.08.2011 г. от жалбоподателя.

Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Връща преписката за ново произнасяне на ответника в 15 дневен срок от съобщението за влязлото в сила решение на съда, съобразно мотивите на същото.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Н. В. В., от [населено място] сумата от 7 /седем/ лева, представляваща част от направените от лицето разноски.

ОСЪЖДА Н. В. В. от [населено място], да заплати на [фирма], сумата от 50 /петдесет/ лева, представляваща част от заплатеното юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

